

Arbejdere. Der tales om, at de private Arbejders Fortjeneste undertiden kan være stor, og jeg indrømmer, at den kan være det i Sammenligning med enkelte Tjenestemænds Løn, men de har altsaa den Risiko, at de kan blive arbejdsløse, og vi har desværre Eksempler paa, at mange Tusinder i de sidste Aaringer har maattet gaa arbejdsløse og slet ikke har kunnet fortjene noget. Denne Risiko har Tjenestemændene ikke, og selv om Tjenestemændene bliver syge og ikke kan passe deres Arbejde, bliver deres Løn ikke nedsat af den Grund, og naar de ikke kan arbejde længere, er de sikre paa at faa en i Forhold til tidligere god Pension, ligesom deres efterladte Hustru og Børn kan faa Pension. Det vilde koste Folk indenfor de private Erhverv en stor Del af deres Fortjeneste, hvis de skulde sikre sig den samme Pension, som Tjenestemændene har. Jeg har set statistiske Udregninger, som viser, at hvis de private ad forsikringsmæssig Vej skulde skaffe sig og deres efterladte den samme Pension, som Tjenestemændene faar, vilde det koste dem 10—12 pCt. af deres Løn. Se, alt dette maa vi ogsaa tage i Betragtning. De $2\frac{1}{2}$ pCt., som Tjenestemændene yder til deres Pension, er jo kun en Brøkdel af, hvad denne Pension betyder for dem.

Jeg skal fremdeles anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse her i Tinget.

Holstein: Den højtærede Stats- og Finansminister fremhævede Ønskeligheden af at faa reduceret Tjenestemandskorpset i det Omfang, det paa nogen Maade var muligt uden at svække Tjenestens Effektivitet. Jeg vil i denne Forbindelse til lade mig endnu en Gang at henlede Opmærksomheden paa den udenrigske Tjeneste. Jeg tror, det vilde være heldigt, om man fra Sparekommissionens og fra Finansudvalgets Side i højere Grad havde Opmærksomheden henvendt paa Udenrigsministeriets „transatlantiske“ Personelforøgelse. Jeg tror, der kunde spares overordentlig meget her, baade Konsulatssekretærer og underordnede Legationssekretærer, og jeg er heller ikke sikker paa, om man ikke kunde spare nogle af de øverste Poster, visse Konsulposter og ogsaa en enkelt Gesandt-skabspost. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Gesandten i Rom ligesom hidtil meget vel kunde overkomme at varetage Danmarks diplomatiske Repræsentation i

Bern. Hvad der skal til af Ophold i Genève for Folkeforbundets Skyld, kan Gesandten i Rom i Virkeligheden lige saa godt overkomme som Gesandten i Bern, thi skal den ene til Genève, skal den anden det jo ogsaa, og det drejer sig kun om nogle Timers Forskel i Rejsetid. Og hvad der skal tilstilles af Materiale fra Folkeforbundet og udveksles af Skrivelser, kan lige saa vel udveksles gennem Gesandten i Rom som gennem Gesandten i Bern. Hvad den økonomiske Forbindelse mellem Danmark og Svejts angaar, har den højtærede Regering jo nu faaet alt, hvad den ønskede, af Oplysninger om Svejts' Importreguleringsforanstaltninger, Skattepolitik og Toldpolitik; og hvad den højtærede Regering ønsker at faa Besked om i Fremtiden, vil sikkert lige saa vel kunne tilvejebringes af en Gesandt, der baade er akkrediteret i Rom og i Bern, som af en særlig i Bern akkrediteret Gesandt. Jeg tror altsaa, at Udenrigstjenesten er et Omraade, hvor der vil kunne spares meget betydelige Summer, uden at Tjenestens Effektivitet i nævneværdig Grad svækkes. Jeg er tilbøjelig til at tro, at der baade hjemme og ude vil kunne spares i alt op imod 1 Mill. Kr.

Som Eksempel paa, hvorledes der gaas frem, vil jeg nævne, at mangfoldige af de nye Poster har faaet usædvanlige Lokalteter at huser i. Saa vidt mig bekendt har Generalkonsulen i London faaet en meget pragtfuld Installation i Westend i Cadogan Kvarteret, et Kvarter, som ellers, for saa vidt Udenrigsrepræsentation angaar, plejer at være forbeholdt Ambassader. Der huserer det danske Generalkonsulat, som ellers efter almindelige Betragtninger vilde have sit naturlige Standkvarter i City, men det er aabenbart ikke fint nok, det skal være i Westend.

Et andet Punkt, som den højtærede Finansminister berørte, og som jeg gerne vil pointere min Stilling til, er det Forsørgerprincip, som han gjorde sig til ivrig Talsmand for, for saa vidt angaar Tjenestemandslønningerne. Det forekommer mig, at Forsørgerprincippet ikke har det fjerneste at gøre med Tjenestemandslønningsprincippet. Hvad er det, der maa spørges om, naar man skal fastsætte Tjenestemændenes Løn? Er det ikke simpelt hen dette: Hvad kræves der af en Mand paa den paagældende Post, hvilket Arbejde kræves der af ham, og hvad er det Arbejde værd? En Arbejder er sin Løn værd, og han skal